

KARI VEHOSALO

Näen unta tulesta

9.4. – 3.5.2026

Kari Vehosalon näyttely *Näen unta tulesta* on syntynyt kaikuna aikaamme leimaaville välitiloille, katkenneelle yhteydelle ja tiedolliselle epävarmuudelle. Olemassaolomme on maalauksissa pilkottu osiin, verhottu tummiin harsoihin, ja koostettu Vehosalon äärimmäisen taitavan siveltimen, syvän filosofisen ajattelun ja taidehistoriallisen kuvaston kerroksiin heijastelemaan meille takaisin jaettua todellisuuttamme. Teosten kantavana voimana näyttäytyy empatia, mahdollisuutena palauttaa todellinen yhteys toiseen, keinona ylittää meitä erottavat kuilut ja välinpitämättömyys.

Maalauskanan ja kuparilevyn lisäksi on osa maalauksista saanut nyt uusia kuvakerroksia lasilevyjen pinnoille. Laserkaiverretut arkkitehtoniset piirrokset ja piktogrammikuviot piirtyvät lasihin konemaisen tarkkoina, ja niiden rinnalla ja alla sykkii kouriintuntuvana maalausten ruumiillisuus: pehmeä syli, torso, intensiivisesti tuijottava katse. Vehosalon fotorealistisen täsmällinen maalaustapa on hätkähdyttävän taidokas, mutta teosten suhde valokuvauksen ja kuvantamisen tekniikkaan saa myös näköisyyttä syvempiä ulottuvuuksia. Röntgenkuvaa tai negatiivia muistuttavissa, monokromaattisissa öljymaalauksissa näkyy valumia, naarmuja ja päällekkäisvalotuksia, taivas on palanut puhki, filmirulla katkennut maalauksen keskelle.

Teosten maailmassa pätee unenkaltainen logiikka – juoni ei noudata tuttua kaavaa, vaan muuttuu kesken kaiken, vääristyy ja katkeaa. Korostuneen, jopa painostavan pysähtyneisyyden rikkoo pakonomaisesti metsäaukealla nykivä liike, ja säihkyvät moirékuviot ja päällekkäiset heijastukset saavat epäilemään näkemäänsä ja paikkaansa maalauksen edessä. Kasvot on peitetty, käännetty tai rajattu pois, ja samaistumisen sijaan meidän katsemme palautuu peilikuvan tavoin takaisin itseemme.

Kuin äitinsä sylissä rimpuileva lapsi maalauksessa *Muitten ihmisten kärsimyksestä*, myös itse maalaukset tuntuvat rimpuilevan ja vastustavan haltuunottoa. Vääristymät, kaiverukset ja heijastukset luovat katsomiselle esteitä ja konkreettisia repeämiä, ja ohjaavat kiinnittämään huomion näihin välitiloissa sijaitseviin häiriöihin. Nimittäin juuri siellä, *väleissä*, piilevät salaisuudet, epävarmuudet ja mysteerit, kaikki se taika, joka vie meidät kohti totuutta. Epäröinti pakottaa tarkentamaan katseen, ja kutsuu kätkeytyvät ajatukset mukaan mielen syvyyksistä paikkaamaan aukot ja paljastamaan salatun – Vehosalon maalaukset paljastavat peittämällä.

Kylpyhuonetaulu-teoksessa meille tarjoutuu mahdollisuus pestä kätemme ympäröivästä hulluudesta kameran valvovan linssin ja Francis Baconin maalauksista tutun mustan sateenvarjon alla, pimeässä. Loisteputkeen ei syty enää valo, virtalähde on palanut puhki. Tieltä suistuneet tai palamaan syttyneet autot, ja liiketilan keskelle ilmestyvä telta muistuttavat miten hauraan langan varaan perustamme turvallisuudentunteemme. Ukkosenjylinä lähenee, tuli on pääsemässä valloilleen.

– Aleksandra Oilinki

Kari Vehosalolta (s. 1982) on nähty lukuisia yksityis- ja ryhmänäyttelyitä Suomessa ja ulkomailla, viimeisimpinä Hämeenlinnan taidemuseolla, Le Clézio -galleriassa, Pariisissa, Vantaan taidemuseo Artsissa ja Amos Rexissä. Laaja keskivaiheen uran retrospektiivi nähtiin Sara Hildénin taidemuseossa kesällä 2021. Hänen teoksiaan on yksityisten kokoelmien lisäksi useissa merkittävässä julkisissa kokoelmissa, kuten Nykytaiteen museo Kiasman, Helsingin taidemuseon, Saastamoisen säätiön, Wihurin säätiön sekä Henna ja Pertti Niemistön kokoelmissa. Vehosalo palkittiin arvostetulla Ars Fennica -palkinnolla vuonna 2017.